

Sygn. akt II Ca 822/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi matki nieletniego J. G. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt (...), w sprawie nieletniego K. G., o demoralizację

p o s t a n a w i a:

odrzuć skargę.

(...)

UZASADNIENIE

Skarżąca J. G. wniosła o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 6 kwietnia 2017r., sygn. akt (...). W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że zaskarżone rozstrzygnięcie jest stronnicze i krzywdzące, a wszczęcie postępowania było wynikiem intryg i fałszywych pomówień.

Sąd Okręgowy zważył. Skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu.

W pierwszej kolejności trzeba zaznaczyć, że postępowanie, którego wznowienia domaga się skarżąca, zostało wszczęte na podstawie przepisów ustawy z 26 października 1982 r., o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 1654). Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w tego typu postępowaniach stosuje się jedynie odpowiednio (art. 20 § 1 ustawy) i to w zakresie przepisów właściwych dla spraw opiekuńczych, zaś środki zaskarżenia w tym postępowaniu zostały uregulowane m.in. w art. 58 i następnych ustawy. Nie uregulowano przy tym w ogóle kwestii nadzwyczajnych środków zaskarżenia, zaś w piśmiennictwie prawniczym wyrażany jest jednolity pogląd, że w sprawach nieletnich nie jest dopuszczalne wnoszenie skargi o wznowienie postępowania (zob. T. Bojarski, E. Kruk, E. Skrętowicz, Postępowanie w sprawach nieletnich. Komentarz, wyd./el. Lex 2016r., oraz Anna Haak – Trzuskawska, H. Haak, Ustawa o postępowaniu w sprawach nieletnich. Komentarz, wyd./el. Legalis 2015r.). Stanowisko to Sąd Okręgowy podziela, wobec czego, skarga matki nieletniego, już z tej przyczyny, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu.

Jedynie na marginesie i tylko dodatkowo wskazać należy, że nawet w przypadku odmiennego stanowiska w kwestii samej dopuszczalności skargi i przyjęcia jednak dopuszczalności jej wniesienia na podstawie przepisów kpc (do czego z wyżej wskazanych względów nie ma podstaw), skarga także podlegałaby odrzuceniu, na podstawie przepisu art. 410 § 1 kpc, z uwagi na nie oparcie jej na ustawowej podstawie wznowienia. Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania skargi o wznowienie postępowania, obowiązkiem Sądu jest zbadanie, czy zostały spełnione określone w powołanym art. 410 § 1 kpc konieczne warunki umożliwiające jej rozpoznanie. Na tym wstępnym etapie sąd dokonuje więc oceny wskazanych przez skarżącego podstaw wznowienia postępowania pod kątem ustawowej ich dopuszczalności, a więc czy są to podstawy wymienione w art. 401 kpc – 403 kpc. Przy czym oparcie skargi przez stronę na ustawowych podstawach nie oznacza tylko wskazania określonej podstawy prawnej, ale także wymaga przytoczenia

takich okoliczności, które uzasadniałyby jej powołanie, a ocena przez Sąd, już na tym etapie postępowania, czy skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie ogranicza się do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego podpadają pod wskazaną podstawę wznowienia, lecz obejmuje także badanie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 października 2015r., IV CZ 24/15, Wyd. Lex nr 1936739, a także uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 25 maja 2016r., V CZ 19/16, Wyd. Lex nr 2056892). Zdaniem Sądu Okręgowego powyższym wymogom skarżąca nie sprostałaby, gdyż jej argumentacja sprowadza się jedynie do polemiki z rozstrzygnięciem wydanym w sprawie, której domaga się wznowienia. Zarzuca ona, że wydane rozstrzygnięcie jest stronnicze i krzywdzące, zaś Sąd dokonał – w jej ocenie – błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Wyraźnie zatem upatruje zasadności swojej argumentacji w odmiennej ocenie przedmiotu sprawy, co nie może prowadzić do wniosku, że są to okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 kpc). Zatem dołączone do skargi dokumenty i wynikające z nich okoliczności nie mogły być uznane za mające wpływ na wynik sprawy (np. świadectwa szkolne, czy korespondencja z portali internetowych), trudno jest uznać aby nie były one znane skarżącej w toku postępowania objętego skargą, o czym nawet nie twierdzi, bądź też powstały one dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia, którego skarga dotyczy, a więc, z tych wszystkich przyczyn, nie mogły być uznane za podstawę wznowienia (zob. uzasadnienie postanowienia SN z 12 kwietnia 2017 r., I UZ 1/17, wyd./el. Legalis nr 1629609 oraz postanowienia SN: z 24 listopada 2016 r., III CZ 48/16, wyd./el. Legalis nr 1558524, z 7 września 2016r., IV CZ 41/16 oraz z 26 lutego 2016r., IV CZ 100/15). Skoro zatem treść skargi jest jedynie w istocie polemiką z motywami objętego nią rozstrzygnięcia, musiałoby to prowadzić do jej odrzucenia, na podstawie powołanego przepisu art. 410 § 1 kpc, gdy, jak wyżej wskazano, nie została ona oparta na ustawowych podstawach wznowienia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe względy Sąd Okręgowy, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzekł jak w postanowieniu.

(...)